

[Johanne Rambusch.]

komme til en virkelig Lovgivning paa dette Omraade. Vi ønsker, at vi i Stedet for disse midlertidige Bestemmelser kan faa en Lov, der ikke er saa forældet som Loven af 1875, selv om denne er mere liberal end de Ændringer, der er foretaget i Aarenes Løb. Det er jo rimeligt, at Forholdene ude i Verden, som er undergaaet en saa stor Forandring i de forløbne Aar, ogsaa fordrer et andet Forhold overfor fremmede indenfor Landenes Grænser end foreskrevet i Loven af 1875. Hele Tempoet, hvori Samkvemmet mellem Landene og Kulturstrømningerne i Landene foregaar, er blevet et ganske andet nu, end det var før 1875. Vi mener, at de forskellige Ændringer, der er sket i Loven af 1875, mellemfolkeligt set er et stort Tilbageskridt. Vi finder nemlig, at det ikke er tilstrækkeligt for Gennemførelsen af Folkeforbundstanken, der jo vil have, at Folk skal kunne bevæge sig frit uden indsnævrende Grænser i de forskellige Lande, at man lader Landene repræsentere gennem deres Udsendinge i Genève; man maa ogsaa i de enkelte Landes Lovgivning mere og mere tage Hensyn til, at de fremmede, der kommer ind i Landene, kan befinde sig vel der og føle sig hjemme. Vor Lovgivning overfor Udlændinge bør, synes jeg, ikke saa meget dikteres af, hvordan man i Udlandet stiller danske Statsborgere, som af, hvordan vi ønsker, at man skulde stille dem. Jeg ved nok, at under og efter Verdenskrigen var det nødvendigt at skærpe Kontrollen herhjemme med fremmedes Ophold og Indrejse, men nu er vi dog kommet saa langt bort fra Krigstiden og forhaabentlig ogsaa fra de første Krigsaars strenge Vilkaar, at vi nok kunde vente at faa de Forhold forandret. Vi er kommet henimod en Tid, hvor vi har Lov til at haabe paa, at ethvert Menneske snart maa kunne bevæge sig frit overalt i Verden og slaa sig ned, hvor Forholdene passer ham bedst, naar blot han retter sig efter vedkommende Lands Love. Men nu lader det jo til, at man her i Tinget mener, at Tiden endnu ikke er kommet til at faa en virkelig Fremmedlov, der passer til vor Tid, og tillige mener, at baade Arbejdsforholdene og de økonomiske Forhold i det hele i Landet endnu nødvendiggør denne Lovændring, saa der er vel ikke meget Haab om, at vi slipper for den i Aar. Men jeg vil indtrængende haabe, at den ikke faar Varighed i 5 Aar. 5 Aar er en meget lang Tid.

Vi kan blot tænke paa, at Verdenskrigen kun behøvede godt 4 Aar for at vende op og ned paa alle Forhold i den civiliserede Verden. Der er ogsaa noget inkonsekvent i, at man i Aarene under og efter Krigen kun vedtog Ændringen af Fremmedloven for 1, højst 2 Aar ad Gangen og nu pludselig, da vi har Krigen paa en Afstand af 10 Aar, forlanger den vedtaget for 5 Aar; saa jeg haaber, hvis der bliver nedsat et Udvalg, at dette Forhold vil blive forandret. Jeg kan ikke tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelsen af dette Lovforslag, medmindre der bliver en meget gennemgribende Ændring i det.

Justitsministeren (Rytter): Jeg kan fuldt ud slutte mig til de Tanker, der er fremsat af de forskellige Ordførere om, at vi maa blive friere og friere stillet i Samkvemmet mellem Landene, og Administrationen er af samme Anskuelse og haaber stadig at kunne gaa videre i den Retning. Vi har ogsaa fra dansk Side søgt at faa Reglerne overfor forskellige nærliggende Lande slappet, men foreløbig henstaar det paa Overvejelsernes Stadium; jeg haaber, det skal føre til et godt Resultat. Der er nu sidst kommet en Anmodning fra Foreningen „Norden“ til de 4 nordiske Lande, og jeg vilde være glad, hvis det kunde lykkes at naa til friere Regler.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) plejer, saa snart der i et Lovforslag staar, at Justitsministeren fastsætter nærmere Regler angaaende det og det Forhold, at sige: Ja, det er noget, den nuværende Justitsminister gør, fordi han nu tilfældigvis selv er Justitsminister, men han vilde ikke gøre det, hvis der var en socialdemokratisk Minister. Jeg tror dog, det ærede Medlem vil indrømme, at dette er urigtigt, for hvis Forholdet var saaledes, maatte jo vor Administration paa dette Punkt være yderst forskellig. Men jeg tror ikke, der er anden Forskel paa Administrationen af dette Spørgsmaal, end at jeg er mildere, end det ærede Medlem var, og hvis det ærede Medlem kommer efter mig, vil han igen blive mildere, fordi Udviklingen stadig gaar i Retning af mildere og mildere Regler paa dette Omraade, og jeg haaber, som sagt, at Udviklingen vil blive ved at gaa i den Retning.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Bemyndigelse for Justitsministeren til at fastsætte nærmere Regler, naar Folk fritages for Opholdsbog, kan jeg paa Forhaand tilsige det